

Cesty pýchy a pokory

Len dve cesty sú v živote: cesta pýchy a cesta pokory. Na konci cesty pýchy ťa čaká nenávisť - voči Bohu, voči ľuďom a voči sebe samému. A si „v pekle“. Na konci cesty pokory ťa čaká láska - k Bohu, k ľuďom a k sebe samému. Si „v nebi“. Len tieto dve cesty sa ti ponúkajú v živote. Keby sme išli celkom na začiatok, Pán Boh stvoril pred Adamom a Evou anjelov. Prvý a najkrajší z anjelov sa volal Lucifer. Lux znamená svetlo a fer - ten, ktorý nosí svetlo. Svetlonos. Lucifer bol tak krásny anjel, že svetlo išlo s ním všade kam prišiel. Pán Boh stvoril anjelov a ukázal na Lucifera a povedal mu: „Budeš prvý zo všetkých.“ A zdvihol ho úplne hore. Pozor na to, keď vás zdvihnú úplne hore, keď dostaneš funkciu, keď dostaneš úrad, možno sa staneš inžinierom, doktorom, magistróm, PhDr... Dávaj na tom vrchole veľký pozor. Na vrchole nie je bodka, tam je len križovatka. Alebo sa odtiaľ vyberieš po ceste pýchy, alebo po ceste pokory. Aj Lucifer vedel, že tam nie je bodka, ale križovatka a mal si vybrať jednu z týchto ciest. Čo si Lucifer vybral? Cestu pýchy. Peklo vzniklo touto vetou: Non serviam. „Nebudem slúžiť.“ Lucifer si uvedomil svoje postavenie, svoju funkciu, svoju moc, a chcel, aby sa slúžilo jemu, nie aby on bol služobník. A tak letel úplne zhora úplne dolu. Tak je to s každým pyšným človekom, nech je hoci aj biskupom, kňazom, rehoľnou sestrou či kardinálom. Keď si pyšný, poletíš dolu. Pýcha peklom dýcha, pýcha predchádza pád. Naproti tomu Mária, matka Božia, mala takisto na výber dve cesty. Cestu pýchy a cestu pokory. Čo si vybrala Mária? Cestu pokory. Lucifer povedal: „Nebudem slúžiť.“ a Mária „...hľa služobnica Pána. Nech sa stane Božia vôľa“. Ona nielenže bola ochotná slúžiť, ona aj slúžila. Cesta pýchy teda znamená: „...mne slúžte!“ A cesta pokory: „Ja budem slúžiť.“ Cesta pýchy je cestou zotročovania. Je to ten najhnusnejší, najprašivejší a najzákernejší hriech, a základ všetkých hriechov. Povedz mi hocijaký hriech, ja ti ho odvodím z pýchy. Hneváš sa? To preto, že si pyšný; nejde všetko podľa teba. Si lakomý? To preto, že si pyšný. Mrzí ťa, že aj niekto druhý má nejaké hmotné alebo duchovné dary, ktoré si myslíš, že by si ich mal mať len ty. Máš problém s čistotou? Si pyšný. Priamo úmerne s pýchou rastie tvoja nečistota. Chceš sa zbaviť nečistoty? Zbav sa pýchy. Matka všetkých hriechov je pýcha. Prví anjeli a ľudia zhršli

najprv v pýche; uvedomili si svoje postavenie. A prvorodenou dcérou pýchy je neposlušnosť. „Nebudem slúžiť.“ Ak máš problém s poslušnosťou, si človek pyšný, a druhej strane pokora je matka všetkých čností. Povedz mi hocijakú čnosť, a ja ti ju odvodím z pokory. A prvorodenou dcérou pokory je poslušnosť. Dobrá matka rodí dobré dcéry a zlá matka zlé. Všetky zlé hriechy prídu postupne k tebe, ak si pyšný. A všetky čnosti prídu k tebe, ak si pokorný. Ten najväčší hriech, aký ti pýcha môže porodiť, je nenávisť. A najväčšia čnosť, akú porodí pokora, je láska. Láska dáva zmysel všetkému. Z nej vzniká najväčšia ozdoba ženy. Tá najkrajšia čnosť, ktorá robí ženu naozaj krásnou, je čistota. Aj jej matkou je pokora, tak ako matkou nečistoty je pýcha. Čistota je magnet, ktorý priťahuje všetko dobré; aj Božiu milosť. „Blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha.“ Avšak vždy je prvoradá láska. Čnosti sú ako krásny kalich, z ktorého sa človek môže napiť. No aj ten najkrajší kalich bez náplne je zbytočný. Tou náplňou je láska. Láska tvorí náplň nášho života. A kde je pokora? Pokora je dno nádoby. Čím hlbšie dno, tým viac lásky môžeme nabrať. Ak dno prederavíš, láska vytečie. A kalich môžeš zahodiť a zomrieť. Ak zničíš pokoru, láska vytečie a život nemá zmysel. Je jeden jednoduchý spôsob ako môžeš vo svojom srdci živiť matku pokoru. Tým istým spôsobom, ale obrátene, živiš aj pýchu. Jednoduchá vec, žiadna veda: ak zhrňáš k sebe, živiš pýchu. Ak od seba tlačíš, živiš pokoru. Tento pohľad, tento dotyk, táto osoba, táto vec, táto okolnosť - beriem k sebe, kŕmim pýchu, tlačím od seba, kŕmim pokoru. Radšej urobiť malý skutok, ale s veľkou láskou, ako veľký skutok, ale s pýchou. A ak máš v sebe čnosť pokory, vždy môžeš napriek všetkým hriechom začať odznova. Táto čnosť ti porodí všetky čnosti, celý život, lásku a šťastie. A byť pokorný znamená predovšetkým prijať Pravdu, že ja nie som dôležitý, ale Ten, čo stojí za mnou, za všetkými mojimi skutkami. Lebo vďaka Nemu je všetko možné. On udržuje a vyživuje celé svoje stvorenie, Jeho sila je vo všetkom. V tomto poznaní spočíva pravá pokora. Bojuj vždy za svoju pokoru a proti prašivej pýche. Nech ťa Boh vždy nájde ako bojovníka, nikdy nebuď nečinný.

Marian Kuffa

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

Svätý Florián

Tí, čo mi stroja o život, osídla nastavili, o skaze hovori, kto mi chce nešťastie, vo dne i v noci myslia na zradu. A ja som ako hluchý, nepočujem, som ako nemý, čo neotvára ústa, som ako muž, čo nepočuje slová a v jeho ústach nieta odporu. Lebo ja Teba vyčkávam, Pane, Ty mi, ó Bože, odpovieš.

Povedal som im: nesmejte sa zo mňa, vy zlomyseľní, keď sa zakymácam! Ach, áno, blízky som pádu a moja bolesť stojí predo mnou. Uznávam svoju vinu, vyznávam a starosti si robím pre svoj hriech. Mocní sú tí, ktorí ma bez príčiny nenávidia a je ich primnoho, za moju lásku platia neláskou a súdia moje dobré úmysly.

Neopúšťaj ma, Pane!
Bože môj,
nevzdáľuj sa odo mňa!
Ponáhľaj sa mi s pomocou,
moja spása!

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Príkaz lásky nie je utópiou

Asi vieme vysvetliť, čo je to utópia. Ide o nejakú fantastickú, nereálnu predstavu, ktorá sa nemôže nikdy uskutočniť.

O ľuďoch, ktorí majú utopistické myšlienky, hovoríme, že sú odtrhnutí od reality. Taký pocit môžeme mať aj v dnešnú nedeľu, keď počujeme Ježišov príkaz lásky: „Nové prikázanie vám dávam, aby ste sa navzájom milovali, ako som ja miloval vás.“ Bolo by to pekné, keby sa všetci ľudia milovali, ale nie je to utópia? A Ježiš ešte dodáva: „Podľa toho poznajú všetci, že ste mojimi učeníkmi, ak sa budete navzájom milovať.“

Mnohí povedia, že aj po dvoch tisícročiach je vo svete toľko zla, že majú pocit, akoby evanjelium nemalo naň nijaký vplyv. A dodávajú, že aj medzi kresťanmi je veľa nevráživosti a nenávisť. Nie je naozaj Ježišov príkaz lásky len utópiou?

Môžeme však povedať, že to tak nie je. V dejinách Cirkvi a sveta to boli práve kresťania, ktorí – naplnení láskou a obetavosťou – „transplantovali“ Ježišove hodnoty do sveta. Dejiny Cirkvi nie sú len dejinami hriechov a slabostí, ale oveľa viac dejinami lásky. Učia nás, že s Ježišovou láskou sa dá dokázať veľmi veľa. Vážnou otázkou je, či chceme Ježiša naozaj poslúchnuť a rozhodnúť sa pre lásku, alebo tvrdiť, že sa to nedá, a jeho projekt lásky pokladať za utopický. Istý portugalský výrobca mydla namietal kňazovi, že kresťanstvo za dvetisíc rokov nič nedosiahlo, lebo na svete je stále veľa zla. Kňaz zbadal na ulici dieťa, ktoré bolo veľmi špinavé. Využil to a odpovedal podnikateľovi: „Ani mydlo nič nedosiahlo, lebo na svete je stále veľa špinavých ľudí.“ „Mydlo samo osebe nič nedosiahne, ak sa nepoužíva,“ odpovedal jeho výrobca. A kňaz na to: „Kresťanstvo tiež.“ Podľa kresťanského učenia treba naozaj žiť a týka sa to aj príkazu lásky. Ježiš nazýva prikázanie lásky novým, lebo bude navždy prvé a hlavné v živote kresťana. Jeho novosť však spočíva aj v tom, že bude napojené na jeho lásku, na jeho kríž a zmŕtvychvstanie. Nebudeme milovať len z vlastných síl. Takto by sme veľa nedokázali. Budeme milovať v spojení s Ježišom a on bude pre nás aj vzorom, aj posilou.

Ježiš nebol utopista, ale realista. Príkaz lásky nám neponúkol preto, aby sme ho nemohli nikdy naplniť, ale práve naopak – aby sme mali odvahu prijať ho v každom životnom stave. Len tak dokážem utópiu premeniť na realitu.

MARIAN ŠURÁB

Oznamy

Minulú nedeľu sa konala zbierka na seminár. V našej farnosti sa na tento účel vyzbieralo 219,98 Eur. Za vaše milodary vám vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

Súčasným členom Farskej ekonomickej rady sa v zmysle Štatútu FER (platný do 15. decembra 2009) skončil legitímny mandát, ktorým boli zvolení za členov FER dňa 6. septembra 2009 na tri roky.

Preto žiadam rodiny našej farnosti, aby na určený lístok navrhli troch kandidátov, o ktorých je známe, že sú plnoletí, bezúhonní a zodpovední, aby som si v zmysle nového Štatútu FER, schválený dňa 16. decembra 2009 a zapísaný pod číslom: 4795/2009 slobodne vybral a následne vymenoval nových členov FER podľa čl. 4. bod 4.1.: „**Farár alebo správca farnosti slobodne menuje najmenej troch, nie však viac ako päť členov FER.**“

V kríze

V každom spolužití dôjde skôr či neskôr ku kríze. Ocítate sa na púšti, na monotónnej, totálne pustej púšti. Muž odchádza za starými priateľmi alebo za novou priateľkou, žena sa zahrabe pri deťoch alebo vo svojej práci. Vyzerá to tak, že krásne city, ktoré voči sebe prechovávali, sa rozplynuli.

Keby ste vtedy mohli chvíľku vyčkať a nepovedali by ste si: Všetko sa skončilo, alebo: Zle som si vybral...

Keby ste vtedy mali trochu strpenia a nehľadali hneď iného partnera alebo únik v liekoch a alkohole...

Keby ste vtedy vyčkali a zostali verní a vaše srdce by zostalo otvorené a ústretové, keby ste usilovne hľadali nový začiatok...

Potom by jedného dňa celkom nečakane niekde vytryskol prameň a vo vašom živote by po období púšte nastalo nové obdobie, obdobie oáz.

Phil Bosmans „Daruj úsmev“

Sväté omše v 5. Veľkonočnom týždni - (C)

29.IV. pondelok *«Missa tridentina»*

18.00 *Za farníkov*

30.IV. utorok

18.00 *Za zdravie a Božiu pomoc*

1.V. streda

18.00 *Za Ľ Ivana Gondu – 1. výročie*

2.V. štvrtok – prvý štvrtok

18.00 *Za Ľ Františka Peška a rodičov*

3.V. piatok – prvý piatok

18.00 *Za Ľ Jána a Vincenciu Radakovičových*

4.V. sobota *Fatimská sobota*

08.00 *Na poďakovanie svätému Júdovi Tadeášovi za pomoc*

Upratovanie kostola č.d. 176-202

5.V. 6.Veľkonočná nedeľa

08.00 *Za Ľ Ernesta Radakoviča*

Lektori: Vráblová M., Jelínek L.

10.00 *Za Ľ Milana a Viliama Tavalho – 1. výročie*

Lektori: Hrdlovičová K., Šuplatová M.

14.00 *Posvätný ruženec a litánie + výmena ružencových Tajomstiev*

Liturgický kalendár

29.IV. pondelok sv. Katarína Sienská, panna a učiteľka Cirkvi

30.IV. utorok sv. Pius V., pápež

1.V. streda sv. Jozef, robotník

2.V. štvrtok sv. Atanáz, biskup a učiteľ Cirkvi

3.V. piatok sv. Filip a Jakub, apoštoli - sviatok

4.V. sobota sv. Florián, mučeník

Slovo na dnes

NENÁHLI SA A ŽI.
ZOSTAŇ POKOJNÝ A UVOĽNENÝ

Potlačená túžba

Človek, ktorý potláča svoju túžbu, nahrádza ju vášňou. Vášeň je vždy výrazom potlačenej a nepriznanej túžby. Človeka poháňa k jej neustálemu uspokojovaniu. Musí piť alkohol alebo brať drogy. Kto je posadnutý prácou, nikdy jej nemá dosť. Pracuje stále viac. Poháňa ho jeho vášeň. Nepokoj, ktorý sa dnes zmocnil mnohých, je neraz odrazom vášne, ktorá ich ovláda. Človek sa stáva nenásytným.

Nepokojné srdce

Augustín mal názor, že človek predovšetkým túži. Po úspechu, majetku, priateľovi, po niekom, kto by ho miloval. No vo všetkých týchto túžbach je aj túžba po Bohu, skutočnom domove, dokonalej láske, absolútnej istote. Augustín je tiež človek s hlbokou túžbou po pokoji a domove. Vo svojich *Vyznaniach* sa pýta:

„Kto mi dá spočinúť v tebe? Kto mi dá, aby si prišiel do môjho srdca a opojil ho? Aby som zabudol na svoju zlobu a objal teba, jediné svoje dobro?“ A sám si odpovedá: „Nepokojné je naše srdce, kým nespočinie v tebe.“ (Sv. Augustín: *Vyznania*)

Voskové krídla

V súčasnosti jestvuje veľa ľudí, ktorí sa ľahko nadchnú pre duchovné cesty. Myslia si, že na túto cestu môžu vykročiť bez sebaznania a poznania vlastných tienistých stránok. Mnisi nás varujú pred duchovnosťou dobýjajúcou nebo. Rýchlo by sme skončili ako Ikarus, ktorý si zostrojil krídla z vosku a zrútil sa, len čo sa priblížil k slnku. Krídla, ktoré si zhotovujeme bez poznania skutočnosti, sú z vosku. Nenesú.

Zastaviť sa

Na získanie vnútorného pokoja je potrebné dokázať zastaviť sa. Prestať sa hnať a behať hore-dolu. Musím na chvíľu zostať stáť sám so sebou. Ak sa zastavím, prvého koho stretnem, som ja sám. Potom nemôžem vyniesť svoj nepokoj na povrch. Zoberiem ho na vedomie. Len ten, kto dokáže čeliť svojmu nepokoj, nájde blahodarne ticho. Ticho, „still“ v nemeckých krajinách, súvisí s výrazom „stillen“. Matka „stillt“ - kojí dieťa, upokojuje svoje dieťa kričiace od hladu. Rovnako aj ja musím upokojiť svoju kričiacu dušu. Až keď prestanem behať hore-dole, ozve sa hlad môjho srdca. Potrebuje potravu. Musím sa s materskou láskou postarať o svoje srdce, aby sa upokojilo. Mnohí majú strach zo svojho kričiaceho srdca. Radšej ho odmietnu a náhli sa z miesta na miesto. Ich srdce kričí ďalej. Nedá sa odmietnuť. Potrebuje prítulenie. Potrebuje pokoj.

Držať sa rituálov

Ak formujem svoj život a dávam mu podobu, ktorá mi vyhovuje a spôsobuje dobro, mám zo života radosť. Potom

cítim, že žijem, a nielen prežívam. Svojím spôsobom vstávam, začínam deň, idem do práce, pripravím jedlo a ukončím deň. Zdravý životný štýl žiada zdravé rituály. Ak na rituály nedáme pozor, zákerne sa medzi ne vkradnú nesprávne a nezdravé. Napríklad - keď sa ženieme, raňajky len zhltneme, prichádzame neskoro. Zdravé rituály vnášajú do môjho života poriadok a radosť. Dávajú mi pocit, že svoj život formujem.

Erhart Kästner píše o rituáloch, ktoré pozoruje na hore Athos (*Študentský bubienok zo Svätej bory Athos*): „Spolu s túžbou spoznať svet je tu aj vrodená snaha všetko robiť vždy starým spôsobom. V rituáloch sa duša cíti dobre. Sú jej stálym domovom. Chcete zostať tam, kde stoja naplnené hlinené misky a obetné nádoby duše. Odtiaľ duša vychádza, tam aj vchádza; zvykom daru, zvykom jedla. Hlava túži po novom, srdce však žiada známe rituály.“

Zdravé rituály dávajú životu dôveru, istotu, čistotu. Sú domovom.

Telo duša

Pokoj sa začína v duši. Najskôr sa musí duša upokojiť, až potom sa ukáže účinok na tele. Ak sa upokojilo srdce, potom aj pokojne dokončíme svoju prácu. Náš pohyb bude pokojný a staneme sa súčasťou božského, tvorivého pokoja.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Ak vás svet nenávidí, vedzte, že mňa nenávidel

(Jn 15, 18 - 21)

Aký je dôvod nenávisť? Učeníci chcú patriť iba Kristovi. A žiť s Kristom znamená prežívať s ním aj osud. Ježiš im zanecháva slová nielen o „sedemnasobnej“ nenávisť, prenasledovaní zlom, ale aj slová na posilnenie ich viery. Aby učeník v ťažkých hodinách skúšky so zlom nezakolísal.

To, čo predpovedal Kristus, sa aj splnilo. Neznalosť Boha je najhlbšia príčina nenávisť. A toto je aj Kristova výčitka Židom, ktorí boli pyšní na to, že ako jediní poznajú Boha, pretože sa im zjavil neopakovateľným spôsobom. Ale teraz sa práve oni tomuto novému neopakovateľnému zjaveniu Boha neotvorili a vnútorne sa proti nemu celkom uzatvorili a odmietli ho.

A tak zabili jeho a v presvedčení, že ďalej slúžia Bohu, zabijú aj jeho nasledovníkov. Zlo nemá nikdy dosť. Matúš zomrel mečom v Etiópii, Mareka ťahal koňmi ulicami Alexandrie až na smrť, Petra ukrižovali v Ríme dole hlavou, Jakuba sťali v Jeruzaleme, Jakuba Mladšieho zhodili z chrámu a na zemi dobili na smrť, Filipa obesili vo Frýgii, z Bartolomeja zaživa stiahli kožu, Ondreja priviazali na kríž a on kázal z kríža, kým neumrel, Júdu zastrelili šípmi, Mateja najprv ukameňovali a potom sťali. Aká silná je ich viera, taká mala byť u každého Žida.

Čím svätejší život, tým viac priťahuje zlo a nenávisť. Zlé svedomie neznesie lásku, lebo je vyčítkou!

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“

Prečo nemáme posudzovať blížneho?

Lebo iba Boh pozná srdce, my sa ľahko zmýlime.

„Ste podvodníci!“

Bolo to v lete roku 1956. Bol som ako vojak v Severnej Afrike. Francúzsko viedlo vtedy koloniálnu vojnu.

Vládli tam tvrdé podmienky, najmä pre neznesiteľnú horúčavu v púšti. Často sa stávalo, že niektorému z nás prišlo zle. Jedného dňa som dostal porážku a krátky čas som bol úplne ochrnutý. Už som nemohol ani len dýchať. Trvalo to len zopár minút, ale kamaráti sa nazdávali, že je so mnou koniec. Vyslielačkou zavolali lekára.

Asi po hodine ich odvelili do útoku. Keď zistili, že mi je už lepšie, odišli a nechali ma samého.

Po ceste 200 kilometrov dlhej prišiel večer vojenský lekár. Našiel ma na nohách, lebo mi už bolo lepšie. Nahneval sa. „Ste podvodník!“ kričal na mňa. „Chcete len domov, preto sa hráte na chorého!“

Bol som dosť prekvapený a snažil som sa mu vysvetliť pravdu. Ale nedalo sa nič robiť.

Bolo mi veľmi ľúto, že ma mal za podvodníka.

Z toho vidno, aké je dôležité, aby sme nikoho ľahkovážne neodsudzovali. Skôr by sme mali počúvať radu Františka Saleského: „*Keby nejaká vec mala sto tvárí, mal by si pozerať na tú najkrajšiu.*“

Pierre Lefevre „Veľké pravdy v malých príbehoch“

Rok nad evanjeliom

Naše vnútro

„Vy, farizeji, čistíte čašu a misu zvonka, ale vaše vnútro je plné lúpeže a nepravosti... Dávate desiatky... ale spravodlivosť a Božiu lásku obchádzate!“ (Lk 11, 39, 42)

Aj my sa často klameme. Najtrápnejšie na tom je to, že iní to vidia, a my nie - tak ako iní vidia výzor našej tváre, no my ju nevidíme. Často sme si však vedomí, že sa klameme. Hovorievame pritom, že sa riadime svedomím alebo že robíme menšie zlo. V skutočnosti sa riadime úbohými túžbami, hoci naše svedomie protestuje a varuje nás. Prispôsobujeme svoje presvedčenie okolitému životu. Chceme a žiadame, aby sa náboženstvo prispôbovalo našim činom. Považujeme požiadavky evanjelia za nadnesené. Prežívame náboženstvo na špekulatívnej úrovni, aby sme mohli stále diskutovať a ospravedlňovať sa. Sami sme si mierou, hoci sa tvárime, že veríme v Boha a v Ježiša Krista, že prijímame evanjelium a uznávame Cirkev. Dobré, pravdivé a nekompromisné spytovanie svedomia by nás razom zbavilo klamu. Vyliečilo by nás v jedinej chvíli z omylu, v ktorom žijeme, ktorý si nepriznávame, ale ktorý u nás iní badajú už dávno.

Pokľaknem a skloním hlavu pod krížom?

Modlitba za opravdivosť

Pane, chráň nás pred vrahmi, chráň nás pred tými, čo huckajú do vojen, chráň nás pred nepriateľmi slobody, pred zlými spisovateľmi a nakladateľmi, pred prenasledovateľmi cirkvi, pred obchodníkmi so svedomím.

Ale tým sa naše prosby k tebe ešte nekončia. Veci sa nemajú tak, že len druhí sú vinní. Ani my veriaci nemáme čisté ruky. My, ktorí veríme, ktorí chodíme do kostola, ktorí kladieme dôraz na to, že sme veriaci. Za nás všetkých sa musíme zvlášť úprimne modliť. Za nás nábožných, ktorých láska je často nemasťná - neslaná, ktorých horizont je často príliš úzky, ktorých obetavosť sa končí nedeľnou korunou do zvončeka, ktorí sa považujú za spravodlivých.

Kto z nás je spravodlivý, to vieš len ty sám, Pane! Ty vidíš za fasády našich rodín, za fasády katolíckych manželstiev, kde sa síce dodržiava nerozlučnosť, ale často sa zabúda, že si pred tebou sľubovali lásku. Lásku, ktorá odpúšťa a je obetavá. Ty, Pane, vidíš za múry nejedného domu nás veriacich, kde málo cítiť tvoju pokoru. Ty vieš, že býva zvykom mnohých z nás podpichovať susedov a aspoň slovami odstreľovať ľudí. Ty vidíš do našich duchovných rodín, do našich spoločenstiev a komunit. Ty vidíš, či spolupracujeme, alebo sme nevraživí. Za nás všetkých sa modlím a prosím - za mužov a ženy, slobodných i v manželstvách, za laikov, kňazov i rehoľníkov. Daj nám niečo zo svojej pokory a dobrotivosti, aby sme sa začali konečne usilovať, aby sme naplnili tvojím duchom lásky a služby naše manželstvá a rodiny, naše priateľstvá, náš dom, náš podnik, naše veriace spoločenstvo...

Pane, pomôž nám!

Sebavedomie učiteľov Zákona

„Beda vám, zákonníci, lebo ste vzali kľúč poznania! Sami ste nevošli, a tým, čo chceli vojsť, ste zabránili.“ (Lk 11, 52)

Ako je možné, že najpovolanejší náboženský činiteľia Izraela zlyhali a postavili sa proti Bohu v Ježišovi Kristovi? To je záhadná otázka. Čo je to v človekovi, aj vo veriacom človekovi, že je takéto niečo vôbec možné? A že je to možné aj dnes?

Po stáročia bol národ Izraela nábožensky poučovaný. V mnohom bol verný. Prorocktva ho utvrďovali v nádeji. Boh ho chystal na Kristov príchod. Ako to, že najzodpovednejší strážcovia tejto tradície zlyhali a neprijali Krista, keď konečne prišiel? Boli tu znalci Písma, teológovia, historici, boli tu veľkňazi. Ako to, že odrazu v plnosti časov všetko zlyhalo? Kde bola tá osudná chyba? Ľudia boli plní poznatkov o Bohu - a predsa ho nespoznali v Kristovej dobrotivosti. Izrael bol v porovnaní s pohanskými národmi priam odborníkom na Božie veci. Ako to, že neobstál v rozhodujúcej chvíli naplnenia Božích prisľubov, ktoré boli naplnením jeho dejín?

Izrael vedel, že je vyvoleným národom. Nezačali byť Izraeliti príliš hrdí na toto privilégium? Nestalo sa im náboženstvo postupne koníčkom, vecou rozumu a kníh a neprestalo byť vecou srdca? Nevedeli priveľa a nechceli si všetky Božie veci priamo vyrátať? Tak nejako to bolo, keď vylčovali Ježišovi jeho spôsoby a jeho zázraky v sobotu: Ako sa opovažuješ?! Chceli mu predpisovať a diktovať ako znalci. Mysleli si, že poznajú Božie tajomstvá tak dobre, že ich už nič nemôže prekvapiť - až sa cítili sami pánni tajomstiev. Stratili pokoru, prvú cnosť človeka, najmä veriaceho človeka. To bolo ich nešťastie.

Toto nebezpečenstvo čiha za chrbtom každého z nás. Číha za našou modlitbou, za naším štúdiom, čiha v seminároch i na kazateľniciach. Sme služobníci slova - nie jeho páni.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistucespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku